

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. M. B.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného JUDr. Ľ. R., advokátom so sídlom v L., proti žalovanej **Štátnej veterinárnej a potravinovej správe Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Botanická č. 17, zastúpenej Advokátskou kanceláriou J., s.r.o., so sídlom v Č., **o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 C 42/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2012, sp. zn. 7 Co 195/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške 81,46 € na účet Advokátskej kancelárie J., s.r.o., so sídlom v Č., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 30. januára 2012, č.k. 7 C 42/2011-50 v spojení s opravným uznesením z 9. marca 2012 č.k. 7 C 42/2011-62 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou danou mu žalovanou listom z 29. októbra 2010 a náhrady mzdy. Žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 316,91 €. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že v konaní bolo preukázané, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu došlo na základe rozhodnutia Krajskej veterinárnej a potravinovej správy z 28. októbra 2012 číslo 304/2010-KVPS o organizačnej zmene z dôvodu zníženia osobných výdavkov pre roky 2011 až 2013 o 10 % z úrovne schváleného rozpočtu na rok 2010 s účinnosťou k 31. decembru 2010. V dôsledku tejto organizačnej zmeny došlo k zrušeniu

pracovného miesta v štátnej službe v služobnom úrade KVPS Žilina, hlavného radcu – krajského právnik, a to z dôvodov oznámenia Ministerstva pôdohospodárstva, životného prostredia a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 6. augusta 2010 o 10 % znížení osobných výdavkov a 10 % znížení prevádzkových nákladov z úrovne schváleného rozpočtu na rok 2010 a táto skutočnosť je v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o zrušení štátnozamestnaneckého miesta, ktoré žalobca zastával. Preto výpoveď danú žalobcovi z dôvodu uvedeného v § 47 ods. 1 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov považoval za platnú, danú v súlade so zákonom, ktorá bola daná na to oprávneným úradom. Zdôraznil, že o výbere pracovného miesta, ktoré má byť (je) zrušené rozhoduje výlučne služobný úrad ako zamestnávateľ a súd nemá oprávnenie v tomto smere rozhodnutie služobného úradu preskúmať. Výrok o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 26. septembra 2012 sp. zn. 7 Co 195/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej 79,58 € trov odvolacieho konania. S odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Uviedol, že zrušenie štátnozamestnaneckého miesta žalobcu bolo v konaní preukázané rozhodnutím vydaným žalovanou z 28. októbra 2010 číslo 304/2010 – KVPS, z ktorého nepochybne vyplýva, že služobný úrad zrušuje pracovné miesto v štátnej službe „hlavného radu – krajského právnik“ z dôvodu zníženia osobných a prevádzkových výdavkov. Preto záver súdu prvého stupňa, že je daný hmotnoprávny dôvod výpovede v zmysle § 47 ods. 1 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z., ako i že bola vylúčená akákoľvek diskriminácia žalobcu, považoval za správny. Námietky žalobcu v odvolaní o neurčitosti výpovede z dôvodu nedostatočného vymedzenia výpovedného dôvodu, nepovažoval za dôvodné, nakoľko vo výpovedi je vymedzený ako dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru právny dôvod podľa § 47 ods. 1 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. s odkazom na rozhodnutie žalovanej o organizačnej zmene, ktoré mu bola ako príloha výpovede spolu s výpoveďou doručené. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil ustanoveniami § 241 ods. 1 písm. a/ a c/ O.s.p. Predovšetkým namietal nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov v otázke výberu zamestnanca, s ktorým má byť skončený štátnozamestnanecký pomer. Bol toho názoru, že súdu prislúcha oprávnenie

preskúmať takéto rozhodnutie zamestnávateľa, ak bol výber zamestnanca, s ktorým má byť skončený štátnozamestnanecký pomer, založený na diskriminačnom kritériu, bol v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahoch v oblasti výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce. Trval na tom, že konanie žalovanej v danom prípade „odporovalo § 4 ZŠS a § 2, § 6 ods. 1 a § 6 ods. 2 písm. b/ zákona č. 365/2004 Z.z. a výpoveď daná navrhovateľovi je z tohto dôvodu neplatná“; sudy však otázku diskriminácie dôsledne neskúmali a neriešili ani súvisiacu otázku dôkazného bremena upravenú v § 11 zákona č. 365/2004 Z.z. Ďalej namietal, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nedostatočne vyporiadal s jeho odvolacou námietkou, týkajúcou sa nesprávne prvostupňovým súdom zaujatému výkladu rozdielu medzi § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a § 47 ods. 1 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z., čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z týchto dôvodov navrhol zrušiť rozsudky súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, dovolanie nie je dôvodné a nie je daný ani dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., preto ho navrhla „zamietnuť“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je právne významné samotné tvrdenie účastníka o existencii určitej procesnej vady, ale až zistenie, že k namietanej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľa je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, spočívajúceho v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nedostatočne vyporiadal s jeho odvolacou námietkou, týkajúcou sa nesprávne prvostupňovým súdom zaujatému výkladu rozdielu medzi § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a § 47 ods. 1 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote

urobiť procesný úkon a pod). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcovi bolo niektoré z týchto práv odňaté, prípustnosť dovolania preto ani z uvedeného ustanovenia nemožno vyvodit'.

Nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (tzv. nepreskúmateľnosť), na ktorom dovolateľ prípustnosť dovolania založil, nie je vadou konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998). Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd len pre úplnosť dodáva, že kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (II. ÚS 78/05).

Dovolateľ namietal i správnosť právnych záverov zaujatých súdmi nižších stupňov, teda nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a tieto aj vyčísliła. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 20. februára 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 vyhlášky vo výške 60,07 €. Odmena spolu s režijným paušálom 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a DPH vo výške 13,58 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) činí celkom 81,46 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. júla 2013

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková